

На схилі дня

Ірина Жиленко

Сіріє в дзеркалі обличчя.
Сплива донизу день за днем.
Людинонько, блаженська свічко,
не захлинився своїм вогнем.
Не обпечись вечірнім смутком
сорокарічного лиця,
коли у горлі стигне грудка
і грудень стигне в криницях.
Не задихнись в собі сама,
коли струсне немилосердно
тебе, мов градусник, зима
і нуль свинцево стисне серце
важким сатурновим кільцем,
і роки ляжуть на лице,
і тіло, втомлено й байдужо,
обляже, як ганьбою, душу.
Оте, зім'яте, мов тюльпан,
що опадає в нас таємно,
і все – донизу, все – доземно,
довічно, вічно, спати, спать...
Ми згодні. Ми не бунтарі.
Ми просто (о печаль!) старі.
Провівши синіх птиць у вирій,
а друзів – в землю, серед зим –
ідем надвечір містом сірим,
і крізь чаклунське скло сльози,
крізь сутінки і гострий щем –
в глухій стіні – Зелена Брама!
(Там – сад, там – синьо і багряно.
Там – вальс під голубим дощем.
Початок світу!
Сміх. Роса.
Рожевість вод, і скла, і тіла.
І злет фіранок ошалілих).
Я хочу в сад!
Я хочу в сад!
Та облітає з вій сльоза –

і де та брама? Де той сад?
Лиш повна втомою земною
стоїть у сутінках (це я?)
похила жінка під стіною,
глухою, сірою, страшною.
Стоїть.
Недовго їй стоять.